

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag er overensstemmende med det Forslag til Lov om Jagten, der i afvigte Rigsdagssamling forelagdes Landstinget; dette Forslag, der ikke naaede til Vedtagelse i Tinget, var ved Forelægelsen ledsaget af nedenstaaende Bemærkninger.

De nu gældende Bestemmelser om Jagt findes i det væsentlige i følgende Lovbud; Forordning af 20de Maj 1840 om Jagten i Danmark §§ 1—3, 6—10, 20—24 og 33—35; Lov af 25de Marts 1851, indeholdende adskillige Bestemmelser om Jagten og Afløsning af Jagtretten §§ 1—12 og Lov af 1ste April 1871 indeholdende nogle Bestemmelser angaaende Jagten og Fredning af visse nyttige Dyr.

Medens de før 1840 givne Love om Jagt i det hele kun havde til Formaal at ordne og værne om Kongens og de privilegerede Stænders Udøvelse af Jagt, giver den fornævnte Forordning af 20de Maj 1840 første Gang nærmere Regler om, hvem Jagtretten tilkommer, og opstiller som Grundsætning, at Grundejeren har Jagtretten paa sin af Jordfællesskabet udskiftede Grundejendom; jfr. Forordningens § 1. I det Forordningen videre gennemfører denne Grundsætning, sonder den mellem „Ene-mærke“, hvor Jagtretten tilkommer Grundejeren, (dog ikke paa udskiftede Købstad-jorder, der anses som Jagtenemærke til Fordel for Kommunen) og „Fællig“, hvorved forstaaes: Ikke udskiftede Jorder paa Landet, hvor Jagtretten er forbeholdt Kongen og de privilegerede Sædegaardsejere; jfr. §§ 3—5. Paa udskiftede Købstad-jorder tilkom Jagtretten ifølge § 11 Kongen.

Da imidlertid Jagtretten paa Ene-mærke ogsaa efter Forordningen af 1840 paa mange Steder tilkom andre end Grundejeren, saavel ifølge selve Forordningen som ifølge ældre særlige Afkomster, jfr. Forordningens § 7, gaves der i Loven af 25de Marts 1851 Bestemmelser om Grundejerens Ret til Afløsning af Jagtretten, hvor denne ikke var forenet med Ejendomsretten; jfr. Lovens §§ 1 og 8—11. Med Hensyn til Jagtretten paa Fællig var den de privilegerede Sædegaardsejere og Lensbefiddere i saa Henseende tilkomende Ret allerede ophævet ved Lov om Udjævning af Forskellen mellem privilegeret og uprilegeret Hartkorn m. v. af 20de

Juni 1850 § 13. Nu bortfaldt ved Loven af 1851 § 2 ogsaa den Kongen forbeholdte Jagtret paa Fællig og paa ikke udskiftede Købstad-jorder; og ved § 3 tillagdes denne Jagtret Kommunen.

Hermed vare Reglerne om, hvem Jagtretten tilkommer, givne, saaledes som de endnu gælde: Paa Ene-mærke har Grundejeren, eller hvem der ifølge Loven kan stilles lige med denne, Jagtretten, dog ikke paa udskiftede Købstad-jorder, hvor den tilkommer Kommunen; paa Fællig og udskiftede Købstad-jorder tilkommer den Kommunen.

Tævnstides med disse Regler om Jagtretten give de nævnte Love om Jagt derhos en Række nærmere Bestemmelser om dens Udøvelse, særlig angaaende Wildtets Fredning. Forordningen af 1840 har allerede saadanne Fredningsbestemmelser, men kun for saa vidt angaar Jagt paa Fællig. Loven af 1851 § 17 udstrækker først Fredningen til ogsaa at gælde for Jagt paa Ene-mærke. Loven af 1ste April 1871 giver dernæst mere detaljerede Bestemmelser om Fredningens Omfang og i Forbindelse dermed forskellige Bestemmelser om Jagtens Udøvelse samt om Paatale og Straf for ulovlig Jagt og Overtrædelser af Fredningsbestemmelserne, for hvilke sidstes Vedkommende der først ved denne Lov foreskrives offentlig Paatale. Til Loven af 1871 slutter sig en Række Love, indeholdende midlertidige Forandringer i dens Fredningsbestemmelser, nemlig Lovene af 24de Maj 1879, 12te Maj 1882, 17de April 1885, 1ste Marts 1888 og 1ste April 1891.

Der har allerede længe fra forskellige Sider rejst sig Stemmer for væsentlige Ændringer i de gældende Regler om Jagt. De foran angivne Grundsætninger med Hensyn til, hvem Jagtretten tilkommer, har man vel ikke villet søge ændrede. Derimod har man navnlig gjort følgende Anker gældende: At der var Trang til en Modifikation af Jagtlovgivningen; at de gældende Fredningsbestemmelser vare mindre hensigtsvarende, og at Bestemmelserne om Straf og Paatale burde ændres, væsentlig i stærpende Retning. Og endelig er, navnlig i de senere Aar, den Tanke bragt frem, at Jægerens Antal burde søges indskrænket ved Indførelsen af en Stat paa Jagt, derved at Løsning af Jagttegt stilleddes som Betingelse for Udøvelse af Jagt.

Efter at „Danst Jagtforening“ var stiftet